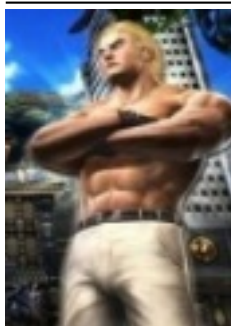

Thính Tuyệt Lâu 9 - Chú Kiếm Sư

Contents

Thính Tuyệt Lâu 9 - Chú Kiếm Sư	1
1. Chú Kiếm Sư	1

Thính Tuyệt Lâu 9 - Chú Kiếm Sư

Giới thiệu

Nguồn: vietkiem. com Dịch: Kỳ Thiên Long.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-9-chu-kiem-su>

1. Chú Kiếm Sư

“Sáng trong tuyệt thế, lạnh lẽo thấu xương... cũng chỉ có người như Tĩnh cô nương đây mới có thể áp trụ được sát khí của Huyết Vị thôi.”

Cô gái áo hồng được gọi là “Tĩnh cô nương” chỉ cười cười, chẳng nói chẳng rằng cầm thanh đoản kiếm màu đỏ nhét vào ống tay áo, rồi tiện tay nhắc một thanh hoài kiếm dài chưa đầy một thước từ cái giá đỡ đầy những đao kiếm san sát chen chúc như cây rừng ở bên cạnh xuống, nhẹ nhàng nâng niu một hồi.

“Hoá ra rèn kiếm cũng cần phải hợp thiên thời địa lợi... Bây giờ đã sang tháng tư, nên Ân tiên tử mới rèn nên thanh “Quốc Sắc” này?”

Thanh hoài kiếm đó rõ ràng là mới rèn xong, lưỡi kiếm mới thành hình chưa từng uống máu, hãy còn chưa nhay bén. Trên kiếm có tạc khắc những hoa văn bằng gỗ mun, sau khi dùng bột vàng quét lên, làm thành hình một đoá mẫu đơn nở rộ, một bên khắc hai chữ “Quốc Sắc”, vụn phần quển rũ thanh tú mỹ lệ, chẳng giống một thứ hung khí chút nào, mà cứ như một trân phẩm của con gái nhà quý tộc.

A Tĩnh thổi nhẹ một sợi tóc lên lưỡi kiếm, nhìn nó vô thanh vô tức đứt làm hai mảnh bởi lưỡi kiếm.

“Duy hữu mẫu đơn chân quốc sắc, hoa khai thời tiết động kinh thành.”

Kiểm là quốc sắc, thợ rèn kiếm cũng được xưng là quốc thủ.

Người đứng trước mặt kia chính là nữ chú kiếm sư của nhà Long Tuyền Ân Gia nổi danh cùng Thiệu Không Tử: Ân Lưu Châu.

Nàng ta xuất thân từ dòng dõi Long Tuyền chú kiếm, nhiều năm nay vẫn ẩn cư trong Xuy Hoa tiểu trúc, chuyên rèn kiếm cho Thính Tuyết lâu. Những thứ vũ khí bén nhọn mà nàng rèn tạo lưu truyền thiên hạ, chuyên đâm chur hầu hào kiệt, đánh đâu thắng đó, thế mà vị chú kiếm sư kỳ lạ danh vang thiên hạ này lại là một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi.

Ân Lưu Châu đứng bên lò lửa rừng rực, toàn thân vận áo tím, nai nịt gọn gàng. Mái tóc dài đen nhánh rẽ làm hai mái, mỗi bên đều gài một đoá hoa lụa, lá bằng bạc óng ánh, những nắm tóc hai bên tai được bện lại bằng kim tơ, thành mấy mươi lọn buông thông xuống hai vai, giữa hai lông mày điểm một nốt chu sa đỏ thắm, phong tư xước ước, nhìn như một tiểu thư nhà giàu đoan trang.

Ngón tay nàng lại rất thon thả, vững vàng, điều khiển thanh chuỳ nặng trĩch mà nhẹ như không, cực kỳ điêu luyện, đôi mắt thì lại càng sâu thẳm nhìn không thấy đáy, như một khe vực, trên khuôn mặt ánh lên nghìn áng mây trôi.

“Ân tiên tử không hổ danh là người của Long Tuyền Ân gia, rèn kiếm thiện nghệ... chỉ e sau vài năm nữa, đến Huyết Vi cũng chưa chắc tương kháng được với kiếm của tiên tử rèn ra.”

A Tĩnh nhẹ nhàng đánh một kiếm, nghe âm thanh ngâm nga của nó phát ra mà khen ngợi: “Chỉ có điều... tại sao tất cả lại đều xảo diệu tinh vi đến vậy, cảm không đầy một nắm tay! Xem ra chỉ thích hợp cho nữ nhi dùng...”

Song hôm nay giang hồ lại là thiên hạ của bọn nam nhân, những binh khí như thế này, e là về sau khó mà lưu truyền nhân gian?”

“Rèn kiếm chỉ là chút ngón nghề bảo mệnh của tiện thiếp, sao có thể nói là lưu truyền thiên hạ gì chứ.”

Ân Lưu Châu đứng bên lò luyện rừng rực cháy, vuốt tóc mai, khoé môi lộ ra một nụ cười bối rối.

“Đằng nào tháng sau tiện thiếp cũng xuất các, không còn được làm công việc rèn kiếm nữa rồi. Một lần tương tri, thanh “Quốc Sắc” này tặng cho Tĩnh cô nương vậy, tuy không thể so bì với Huyết Vi, nhưng cũng coi như làm kỷ niệm.”

Cây chuỳ nặng trĩch vung xuống mặt đe, hoa lửa bắn toé.

Trong những thanh âm rành rọt của gang sắt, A Tĩnh nhận lấy thanh kiếm nhỏ, khoé miệng thoảng chút nụ cười.

Một cô gái như thế, đủ xứng với bốn chữ “lan tâm tuệ chất” thì dường như chỉ thích hợp với việc ở trong khuê phòng, cầm kim chỉ cùng bọn a hoàn, hay là cầm thìa ngọc đùa vui với lũ chim anh vũ.

Thế mà lúc này, cô gái kiêu nhược ấy trong tay lại đang nắm thanh sắt tinh khiết dài không quá một thước đỏ rực, tay kia không ngừng vung cây chuỳ xuống đe, thỉnh thoảng lại cầm lên xem xét rồi lại đặt về chỗ cũ tiếp tục tôi rèn. Ngọn lửa làm khuôn mặt tú lệ của nàng ánh hồng, trên trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

Sau khi chờ quá trình nấu chảy kết thúc, nàng cuối cùng cũng được giây phút nghỉ ngơi, vươn thẳng lưng nói với A Tĩnh: “Tịch Ảnh Huyết Vi, lợi khí vô song, chỉ e là chúng như có trí khôn, không chỉ dựa vào độ sắc nhọn mà nói...”

dù tiểu nữ dốc cả đời tâm lực, thì chắc cũng chẳng rèn nổi những thần binh như thế, chỉ có thể làm được mấy thứ đâm chém đoạt mệnh tầm thường mà thôi.”

Nàng vừa nói, vừa thò tay vào cái giỏ bên cạnh tóm lấy một vật, mặc cho nó giẫy giụa vùng vẫy, nàng tiện tay lấy một con dao nhỏ, một nhát cắt đứt cổ

nó và rạch ra. Một thứ dịch trong như nước liên tục nhỏ giọt vào một cái máng đá ngập đầy nước suối lạnh lẽo.

“Cửu Minh Linh xà?!” A Tĩnh buột miệng khê hô một tiếng, nhìn con rắn vẫn không ngừng chống cự trong bàn tay nữ chủ kiếm sư. Miệng rắn bị rạch ra, lưỡi dao nhọn hoắt khứa đứt hàm răng con rắn, độc dịch từ mang nó chảy xuống từng giọt từng giọt, hoà vào trong máng đá.

Lưu Châu không đáp, chờ cho độc dịch thổ hết bèn vung tay ném đi, lại cúi người tóm một con rắn nữa lên, nhưng là một con Trúc Diệp Thanh xà.

Không biết là bao lâu, sau khi đã dùng hết lũ rắn trong giỏ, Lưu Châu quay người nhanh tay gấp thanh sắt dài không đầy một thước đó từ trong ngọn lửa bùng cháy rừng rực, lại mau lẹ ngâm vào độc dịch trong máng đá.

“Xi...” Khói trắng từ trong máng nhanh chóng bốc lên, như tiếng độc xà đánh hơi vậy!

Thanh sắt nóng đỏ từ từ xám lại và nguội đi trong chất độc lạnh toát trong suốt, trước khi nó nguội hẳn lại, Lưu Châu nhanh thoăn thoắt đặt nó lên mặt đe, giương cây chùy lên tỉ mỉ mà nhanh lẹ đập thật mạnh.

A Tĩnh chỉ đứng một bên mà nhìn, thanh sắt dần dần thành hình dưới bàn tay thon mềm, hình trạng nhanh chóng biến hoá, một cây trâm hiện lên dần dần như một thứ pháp thuật...Thì ra, lần này thứ Lưu Châu rèn nên không phải là kiếm, mà là một chiếc trâm?

A Tĩnh mặc nhiên thở dài, mục quang thoáng vẻ ngạc nhiên: “Thứ này làm cho ai mà khiến tiên tử hao tâm thế?”

Lưu Châu đem ngâm cây trâm đó vào độc dịch, sau đó cầm mặt trâm đã rèn từ trước bởi một cây chùy nhỏ ở bên cạnh lên, dùng vàng nung cho chảy ra để gắn kết hai thứ lại với nhau. Cây trâm đã thành hình, bên trên có hình kim phụng sinh động như thật, nữ chủ kiếm sư lại đặt nó lên trên mặt bàn, kỹ càng gia công gọt giũa, đính thêm tinh châu bảo thạch, nhìn như một tác phẩm mỹ nghệ.

Thế mà mũi trâm lại bén nhọn vô cùng, hiện lên một màu xanh ảm đạm trầm trầm, phẳng phất dấu tích của chất độc rắn thổ ra.

“Là cho tiểu nữ dùng...” thật kì quái, Lưu Châu cúi đầu cười, nhân thần đeo bám một vẻ u ám, “Chiếc trâm cho chính tiểu nữ cài đầu khi xuất giá, cô nương nói xem, sao có thể không làm kỹ càng được?”

Đính thêm châu ngọc, hoa biếc lấp lánh, phát quang sáng ngời, nàng cầm lên, tùy tay rạch một nhát.

“Xoẹt!”. Cái giá đỡ bằng gang bỗng chốc bị cây trâm thon mềm đẹp đẽ đó rạch một vết sâu hơn một thốn! Không những vậy, ở chỗ chiếc trâm vàng rạch qua, màu kim loại trắng bỗng biến thành một màu đen sẫm sẫm, tiếng xèo xèo nổi lên và bắt đầu bị ăn mòn.

“Lưu Châu!” Mặt mũi A Tĩnh biến sắc, buột miệng hỏi “Cô... chẳng lẽ, chẳng lẽ là dùng để đối phó với Nam Cung gia...?”

“Tĩnh cô nương.” Lưu Châu ngắt lời ngắt đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng đáp: “Tiểu nữ thời ấu niên gia môn bất hạnh, bị người ta ức hiếp, cha mẹ đều mất cả... Thính Tuyệt lâu thu nhận tiểu nữ đã sáu năm, tiểu nữ và Tiêu lâu chủ có giao ước, rèn ra đủ ba mươi sáu thanh kiếm để báo đáp. Hôm nay kiếm đã rèn xong, đây là lúc Tiêu lâu chủ thực hiện lời hứa, là lúc để cho Lưu Châu ra đi rồi.”

Ánh mắt A Tĩnh bỗng lắng xuống, không nói một lời.

Cô biết hết tất cả quá khứ của Lưu Châu, cũng biết điều mà nàng ta vất vả truy tìm suốt sáu năm nay là gì. Năm ấy, Tiêu Ưc Tĩnh gặp lúc cả nhà Ân gia đều bị tiêu diệt đã đưa tay cứu vớt bé gái mồ côi này, cũng là nhằm tranh thủ thứ chú kiếm tuyệt học cô bé mang trên người. Đến ngày hôm nay, lời hứa năm đó đã đến thời khắc hoàn kết rồi.

Hôm nay nàng đến Xuy Hoa tiểu trúc, thực chất cũng là phụng mệnh lâu chủ. Đến đếm lại số kiếm trước khi Lưu Châu ra đi, Tiêu Ưc Tĩnh dường như không có chút ý níu kéo.

“Nhưng mà, Vô Cầu công tử của Nam Cung gia hình như là thật lòng muốn rước cô về.” A Tĩnh khê thổ dài một tiếng, tay lướt trên những thanh tuyệt thế hảo kiếm trên giá đỡ. “Cô có nhớ khi hân ta đến lâu, ánh mắt lần đầu nhìn thấy cô như thế nào không?”

“Hắn là kẻ thù của tôi!” Lưu Châu bỗng nghiêng rằng ngắt lời, lặp lại từng chữ một: “Hắn là kẻ thù của tôi!”

Tay nàng cầm chiếc kim châm tẩm độc, giơ ngay trước mặt, không ngừng lặp lại như thuyết phục chính mình: “Hắn là kẻ thù của ta! Hắn là kẻ thù của ta!”

Vậy mà, mỗi câu mỗi chữ nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra, càng về sau lại càng run run như muốn khóc mà không được.

A Tình thở dài một tiếng không nói gì, lặng lẽ bỏ đi.

Trong kia, nữ chú kiếm sư vẫn âm thầm nhắc lại từng câu từng chữ, cuối cùng cũng không thể cầm được bưng mặt khóc nức nở.

o o o

Chuyện của sáu năm về trước đó giống như chữ được đúc trong sắt thép, nóng bỏng và thống khổ, suốt đời nàng cũng không quên.

Cái ngày diệt môn, nàng lúc đó mới mười ba tuổi, mẫu thân dúi vào tay một quyển sách, nàng đã liều chết đập tung cửa sổ, liều xiêu chạy trốn. Nàng biết cuốn sách trong lòng đó là “Thần binh phổ” của gia tộc, ghi chép những bí kíp rèn kiếm tâm đắc của Long Tuyền Ân gia mấy trăm năm nay.

Nàng chân tay loạn choạng trèo ra ngoài lan can, ngã xuống mặt cỏ trong hoa viên.

Sau lưng vọng lại những tiếng gào khản đặc, đó là âm thanh cuối cùng của những người thân đang liều mình chống cự. Nghe những tiếng gào thét tan nát ruột gan ấy, nàng không dám quay đầu lại, cắn chặt răng liều mạng chạy thục ra ngoài, muốn chạy thoát khỏi bể máu đầm chém kinh hoàng đó.

“Con ơi, chạy mau đi... hãy nhớ lấy, sớm muộn cũng có một ngày phải dùng kiếm nhọn do chính tay rèn nên đâm thẳng vào tim kẻ thù!”

Lời dặn dò cuối cùng của mẫu thân vọng về bên tai, đứa bé gái mười ba tuổi, chạy xuyên qua rừng cây um tùm trong hoa viên, lao đảo loạn choạng, ánh mắt ngập tràn nỗi sợ hãi cái chết ập đến.

Báo thù, là điều tạm thời chưa kịp nghĩ đến, điều duy nhất trong đầu nàng lúc này là làm sao để thoát khỏi chốn tu la địa ngục này, đào thoát khỏi nơi giết chóc tanh mùi máu ấy.

Cánh cổng hoa viên đã ở ngay trước mắt, nhưng lúc băng qua nơi cành lá um tùm, mái tóc dài của nàng bỗng bị một cành hoa mắc lại.

Nàng nghẹn ngào, run rẩy ráng sức giằng kéo mái tóc mượt mà ngày thường vẫn cẩn thận nuôi dưỡng. Nhưng mái tóc dài ấy cứ ngoan cố mắc vào cành hoa. Chiếc lục lạc vàng buộc trên tóc cứ vang lên những tiếng lanh lảnh mỗi lần nàng ráng sức giằng ra, như thể tiếng cười nhạo của tử thần. Nàng hoảng hốt kinh hãi liên tiếp quay đầu lại, nhìn thấy một nhóm bọn địch đang từng bước từng bước đi lung sục... Đó là người của Nam Cung gia, sau khi đã chém giết sạch cả nhà liền bắt đầu sục sạo hiện trường.

Không kịp rồi, không kịp rồi!

Nàng kéo tóc, nước mắt đầm đìa, run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Bỗng nhiên, trong bụi cây bên cạnh loạt xoạt động đây, có một người từ từ bước ra.

“Á...” Nàng buột miệng kinh hô, nhưng ngang chừng bị kiếm quang làm đứt đoạn.

“Xoẹt!”, bỗng nhiên, trên tay nàng không còn gì, chỉ lưu lại một mớ tóc.

Kiểm thu về cũng là lúc nàng quay phắt lại thấy một thanh niên mười lăm mười sáu tuổi đứng bên, cầm kiếm nhìn nàng.

Một đường kiếm tung ra, trên cành cây chỉ còn lưu lại nắm tóc tơ đen nhánh rồi bởi mắc ở đó, và chiếc lục lạc vàng buộc tóc bị chém đứt đôi.

Nàng thần người ra, nhìn người thiếu niên âm thầm bước ra từ bụi hoa...

Anh ta là ai?

Bỗng nhiên, nàng chỉ nghe anh ta mở miệng nói một chữ: “Chạy!”

Chưa kịp nghĩ nhiều, nàng chỉ thất thần vội đứng dậy, loạng choạng cầm đầu chạy ra ngoài.

Mấy tháng sau, nàng đang trong cơn lang thang không chốn quay về, bỗng gặp được Tĩnh cô nương của Thính Tuyết lâu, được cô đưa về Lạc Dương và gặp được Thính Tuyết lâu chủ huyền thoại, rồi cùng lâu chủ đặt giao ước.

o O o

Mùa hoa mẫu đơn nở rộ từng bùng, nàng đã trở thành một người không có quá khứ, mai danh ẩn tích sống trong Xuy Hoa tiểu trúc, cứ rên ra từng cây từng cây kiếm sắc giết người cho vị lâu chủ nhân trung chi long kia, đâm chém hào kiệt khắp nơi, bình định vô lâm tứ xứ.

Để trả công, Thính Tuyết lâu cũng giúp nàng dò hỏi đủ mọi tin tức về gia đình nàng năm xưa, không loại trừ thân phận của người thiếu niên đã thả nàng đi nữa.

Y tên là Nam Cung Vô Cấu, là con trưởng của chính thất nhà Nam Cung thế gia.

Năm đó y mới mười sáu tuổi, nhưng đã cùng với các bậc trưởng bối xông pha trên giang hồ nhiều năm, đóng góp những chiến công hiển hách giúp Nam Cung thế gia sánh vai trong Giang Nam tứ đại gia. Mà lần diệt trừ Long Tuyền Ân gia đó, y cũng đóng vai trò nòng cốt.

Không lâu sau, Thính Tuyết lâu nhất thống giang hồ, san bằng nam bắc.

Trong Giang Nam tứ đại thế gia, Tích Lịch Đường Lôi gia bị diệt, Cô Tô Mộ Dung gia chạy xa ngoài biển, Kim Lăng Hoa gia bỏ nghề võ theo nghiệp văn.

Chỉ còn Lâm An Nam Cung gia thì vẫn cứ bình yên mạnh giỏi, thành phân đà lớn nhất của Thính Tuyết lâu ở phía Nam một cách thuận lợi, thâm tóm nửa vùng giang sơn phía Nam sông Trường Giang.

Còn người thiếu niên đứng dưới gốc cây hoa ngày nào, sáu năm sau đã trở thành bá chủ một phương tiếng tăm lừng lẫy.

Nếu như... y đã là người bên kẻ thù, tại sao lúc đó, lại nói với nàng câu đó?

Điều này cứ mãi quẩn quanh trong lòng, đã từ lâu lắm, mãi cho đến giờ, nàng vẫn không ngừng tự hỏi... Máu đỏ ngập một vùng đã nhấn chìm những ký ức quá khứ, nhưng ánh mắt người thiếu niên dưới gốc cây hoa kia dường như in dấu trong tim, từ trong bể máu hiện lên trong trẻo, lạnh lẽ nhìn nàng.

Con mắt kia hình như đen huyền, nhìn không thấy đáy, không hỷ không nộ, nhìn mái tóc tơ rối bời và cô gái đang run run khóc lóc, khẽ nói một chữ:

“Chạy”.

Y thả cho nàng đi. Nhưng y vẫn là kẻ thù của nàng.

Sáu năm nay, nàng ẩn mình trong Xuy Hoa tiểu trúc, dốc lòng hận thù và nổi căm giận trong tim ra để tôi rèn nên những thanh kiếm đó, kỹ nghệ rèn kiếm ngày càng tinh thâm. Nhưng không ai hay, mỗi lần rèn ra một thanh kiếm, nàng đều hình dung ra cảnh thanh kiếm đó đâm thẳng vào ngực kẻ thù.

Hôm rèn xong thanh kiếm thứ ba mươi sáu - thanh Quốc Sắc, cuối cùng nàng cũng thở phào: Theo lời hứa của lâu chủ, chỉ cần rèn thêm một thanh nữa thôi, đủ ba mươi sáu cái là có thể thực hiện mong muốn báo thù rồi.

Thế mà, nàng còn chưa chuẩn bị bắt tay vào việc rèn nên thanh cuối cùng, thì được Tiêu lâu chủ triệu kiến.

“Lâu chủ, Lưu Châu đã sắp hoàn thành lời hứa rồi.” Nàng quỳ dưới bậc đá trắng, nói với người đứng trên nơi cao kia, khó mà che giấu được niềm vui sướng bập bùng trong tim: “Sắp sửa đến lượt ngài thực hiện lời hứa ban đầu rồi đó!”

“Sáu năm rồi... ngọn lửa hận thù trong lòng cô, vẫn còn sâu đậm đến thế sao?” Đứng trên đài cao, người đó mỉm cười, những ngón tay mảnh khảnh vờn về những sợi tua rua trắng hai bên mai, nhìn thắm cỏ xanh um tùm ngoài cửa sổ, lâu lâu lại buột miệng nói một câu, “Nếu đã như thế, thì ta sẽ đem gả cô cho Vô Cấu công tử của Nam Cung thế gia...”

“Lâu chủ...” Như sét đánh ngang tai, nàng đột ngột ngẩng mặt lên, không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Lâu chủ nói, sẽ đem gả nàng cho người đó ư? Gả cho Vô Cấu công tử Nam Cung thế gia ư?

Trong cơn kinh ngạc tột độ, thấp thoáng ẩn hiện chút hoan hỷ mơ hồ, nhưng lại mau chóng vụt tắt. Sao có thể như thế! Muốn nàng đi lấy tên thù nhân đó ư, đi làm vợ kẻ hai tay dẫm máu người thân của nàng?

“Cô không cần phải quan tâm đến việc Nam Cung thế gia có đồng ý hôn sự hay không... Mệnh lệnh của ta, trước giờ chưa ai dám cãi.” Ánh mắt chiếu thẳng vào cái bóng cô gái đang run run, Tiêu Úc Tình khoé miệng hiện lên một nụ cười, khê cất giọng: “Lưu Châu, cô có thể đi rèn nốt cây kiếm cuối cùng được rồi đấy... cứ đem nó theo cô về nhà Nam Cung, coi như là của hồi môn ta tặng cô.”

Ân Lưu Châu ngẩng đầu lên, nhìn tấm áo bào trắng tuyết trên đài cao, đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi run rẩy.

Trong giọng điệu lãnh đạm từ tốn đó như có một khí thế mạnh mẽ áp xuống khiến nàng không thể chống cự.

o o o

Rằm tháng tư, hoa mẫu đơn từng bùng nở rộ khắp Lạc Dương, hôn lễ được tuyên bố.

“Lâu chủ, Tình cô nương, các vị lãnh chúa, tiểu nữ đi đây.” Đứng nhìn hai người nhân trung long phượng ngồi trên đài cao, Ân Lưu Châu mặc hỷ phục màu đỏ rực, quỳ dưới thềm đài, dập đầu lạy tạ, ngẩng đầu nhìn các vị lâu chủ trên kia, nói một câu như thể tuyên bố với tất cả mọi người, từ đây nàng sẽ rời bỏ Thính Tuyết lâu. Con mắt nàng trong suốt mà sắc sảo. A Tình biết, như thế là đi vào chỗ chết.

“Lưu Châu...”, ngồi trên đài cao, cô gái khuôn mặt mịn màng bỗng nhiên khê thở dài một tiếng, không cảm được bèn đứng phắt dậy.

“Để cô ta đi.” Lâu chủ áo trắng bên cạnh trở tay, kéo cô lại, giọng nói lạnh nhạt: “Đó là con đường mà cô ta tự chọn, cô hà tất phải lo nhiều.”

A Tình khê chau mày, không nói lời nào, lại nhẹ nhàng ngồi xuống.

Lưu Châu lại cúi đầu, khấu đầu ba cái, coi như là báo đáp ân tình thu nhận của Thính Tuyết lâu mấy năm nay, sau đó, nàng không quay đầu lại nữa, bước một mạch tới kiệu hoa nhà Nam Cung đến nghênh thân từ này.

Mái tóc đen nhánh bay bay trong gió, chiếc trâm vàng đung đưa theo mỗi bước đi.

Bỗng, mọi người chỉ cảm thấy giữa lầu, một bóng áo hồng bỗng lay động, cũng không rõ là cái gì lướt qua, chỉ nghe thấy Lưu Châu khê hô một tiếng, đứng khựng lại ở cổng.

Tân nương tử vô thức đưa tay che lên thái dương, sắc mặt tái nhợt, quay đầu kinh ngạc hỏi: “Tình cô nương?”

A Tình ngồi nguyên chỗ cũ, dường như hoàn toàn chưa rời khỏi chút nào, cúi đầu lặng nhìn cây trâm vàng trong tay, không hề mở miệng. Theo bàn tay đóng đưa ngấm nghĩa của cô, tình châu bảo thạch phát ánh quang long lạnh.

“Cẩn thận!” Tiêu Úc Tình bên cạnh giật nảy mình, đột ngột tóm chặt tay cô, giành lấy cái trâm, khê nói: “Có độc.”

“Ha...” A Tình quay mặt lại, lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt y, khoé miệng hé ra một nụ cười. “Quả nhiên, ông đã biết ngay từ ban đầu, có đúng thế không?”

Thính Tuyết lâu chủ ánh mắt ngưng đọng lại một chút, cuối cùng cũng thở dài một tiếng gật đầu.

“Không thể giữ lại được nữa sao?” A Tình khe khê nói, mang theo một giọng cười khàn khàn, nói với Tiêu Úc Tình. “Chính thế. Nam Cung Vô Cấu không còn là con cá trong bể nữa rồi, mấy năm nay càng ngày càng tự ý, không nghe lời sai bảo của Thính Tuyết lâu nữa.” Tiêu Úc Tình nhướn mày, nhìn cô chăm chăm, y vẫn lạnh lùng đáp: “Cô nên biết ta làm việc rất chuẩn xác.”

A Tĩnh cười phá lên: “Cho nên, ông muốn mượn tay Lưu Châu để trừ hấn?”

“Ha, cô đùa à.” Tiêu Ưc Tĩnh lạnh lùng cười phá lên, khoé miệng lộ rõ lãnh ý, “Dựa vào thân thủ của Ân Lưu Châu mà được sao? Nam Cung Vô Cấu là người như thế nào, ta và cô đều rõ. Chỉ là ta muốn Nam Cung giết cô ả thôi.”

A Tĩnh lặng người, lẩm bẩm: “Đúng, giết tân nương mới xuất giá của Thính Tuyết lâu... Nam Cung thế gia khó lòng được xá tội.”

“Không phải là “Nam Cung thế gia”. Ta đâu muốn làm vậy, tránh xử sự tàn nhẫn với mọi người.” Tiêu Ưc Tĩnh lắc đầu, nhìn đoàn nghênh thân đông nghìn nghịt: “Ta là chỉ muốn kiếm lấy cái cớ, khiến cho Nam Cung thế gia giao thiếu chủ của chúng ra... Loại người như Nam Cung Vô Cấu, là quyết không thể lưu lại.”

Dưới trướng của bá chủ, tuyệt không thể dung một chút ý dã tâm hay bất phục tùng.

Dám khiêu khích với quyền lực của Tiêu lâu chủ và giở thủ đoạn, nhất nhất đều phải loại trừ hết!

Nhưng...bất luận thế nào, Ân Lưu Châu tuyệt không thể tiếp tục sống nữa sao?

A Tĩnh chẳng nói chẳng rằng, bỗng đứng phắt dậy, giằng lấy cây kim châm, nói với Lưu Châu đang thẫn thờ đứng dưới hành lang: “Cô đi đi, tôi sẽ không trả cho cô đâu.” Cánh tay Lưu Châu bỗng run run, quay đầu lại nhìn. A Tĩnh thu chiếc châm về, ý vị sâu xa: “Tân nương tử, cô không thể mang theo thứ này mà xuất giá được.”

Ân Lưu Châu hai tay trống không, hoang mang một lúc, đột nhiên không cầm được gục mặt vào khăn tay khóc nức nở. Hết rồi... Bao năm nàng cay đắng lập kế hoạch, mãi mới có được một cơ hội thích sát thù gia, thế mà tất cả trong nháy mắt đã biến mất rồi. Không có cây châm vàng này, nàng một thân đơn độc yếu đuối, tay không tác sát, sao có thể là đối thủ của kẻ đó?

Cảm giác trống rỗng và bất lực bỗng bao trùm lên nàng.

Cứ như thể đang trở về dưới bụi cây hoa lá um tùm năm xưa, xung quanh là những tiếng thét gào và bước chân địch áp sát, nàng không chút sức lực vùng vẫy chạy trốn. ... Trong nháy mắt, nàng khóc, toàn thân run bần bật.

“Sao thế?” Dưới hành lang một bóng áo đỏ lay động, cái người mà đáng ra phải thủ lễ ngồi yên trên lưng ngựa đi tới bên, hỏi thăm tận tình.

Là tân lang. Nam Cung Vô Cấu.

Lưu Châu quay đầu nhìn thấy y, đôi chút sợ sệt mà lùi lại một bước.

Khuôn mặt phẳng phất thân quen kề cận bên cô, trong mắt ánh lên một sự quan tâm, ân cần thăm hỏi.

Y không nhận ra nàng sao? Đã sớm quên đi đứa bé gái đầu tóc rối bời dưới cành hoa rồi hay sao? Hôm nay y đến rước dâu, chỉ là một mệnh lệnh sau khi thành niên phải tiếp nhận thôi, đó chính là nữ chủ kiểm sự của Thính Tuyết lâu.

Y thì đã quên hết quá khứ... còn nàng thì sao?

“Nam Cung công tử không cần phải ngạc nhiên, chỉ là tục khốc giá thôi mà.” Trong lúc giằng co, A Tĩnh mỉm cười, nhìn tân lang có chút lóng ngóng tay chân, lạnh lùng đáp “Chỉ là một quy định cũ, phải không nào?”

“Ừ...” Tân lang chẳng hiểu ra sao, buông tay ra, nhìn tân nương tử đang khóc nức nở mà thấy thương xót, lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, quay đầu gọi người giúp lễ: “Mau đỡ nàng lên kiệu!”

Lưu Châu bối rối quay người đi theo, một người kéo tay nàng đi về phía kiệu hoa nghênh thân.

Không biết làm sao mới phải, muốn chết, mà như còn quyến luyến điều gì; muốn báo thù, nhưng biết đó chỉ còn là một điều đã tan như mây khói...

Tĩnh cô nương đã cầm mất kim châm, về sau, nàng biết phải làm sao? Chẳng nhẽ lại rèn một cây nữa để đâm chết phu quân của mình? Hay là... hay là cứ thế, đâm lao thì phải theo lao vậy?

Không đợi cho nàng nghĩ ngợi kỹ, người giúp lễ đã đỡ nàng vào ngai trong kiệu, kiệu phu bắt đầu khởi kiệu lên đường.

Đoàn người nghênh thân, kèn trống inh ỏi ra khỏi lầu.

Màn che rủ xuống, nàng cảm giác thân lang ngồi trên lưng ngựa nhìn nàng. Con mắt sao giống đến thế: đen huyền, sâu không thấy đáy, không hỷ không nộ. Cứ như là....

Sáu năm trước, người thiếu niên nhìn bé gái giằng kéo dưới cành lá um tùm.

“Cô đã làm những gì?” Lúc Nam Cung Vô Cấu ở đó thì không tiện nói nhiều, lúc này đoàn người nghênh thân đã đi, ngọn lửa tức giận của Tiêu Ưc Tình không thể kìm nổi nữa, quay đầu nhìn cô gái toàn thân áo lụa đào:

“Muốn làm hỏng đại sự của ta sao, A Tình?”

“Yên tâm đi, Ân Lưu Châu nóng lòng báo thù, có khi sẽ rèn một cây trâm khác nữa.” A Tình mặc nhiên lấy chiếc trâm lại, cẩn thận tránh khỏi mũi trâm nhọn hoắt. “Tôi chỉ muốn kéo dài thời gian thôi.”

“Tại sao?” Thính Tuyết lâu chủ chau mày.

“Cô ta mười ba tuổi đã bắt đầu rèn kiếm cho ông, chưa hề có một khắc tự do.” A Tình nhìn thẳng vào mắt y lạnh lùng đáp, “Ông cũng nên nói lỏng tay một chút, cho cô ấy thở phào nhẹ nhõm nốt phần đời còn lại thì đã làm sao?”

“Cô...” Tiêu Ưc Tình nhin không nổi mặt mũi biến sắc. Một lúc sau, y đổi thái độ, cười khổ và thở dài: “Đó cũng là một tâm nguyện... thật ra, thế này lại là hại cô ta đấy.”

Nhìn đoàn người nghênh thân đi đến ngoài cổng, ánh mắt y bỗng lạnh toát như mũi dao, khuôn mặt nở một nụ cười lạnh nhạt.

“Nói sao cơ?” A Tình kinh tâm, bỗng nhiên có dự cảm bất an. Hình như... ngay từ phút đầu, thái độ của Nam Cung thế gia đối với việc kết thân, là tán thành thái quá... Cho dù là Nam Cung Vô Cấu cân nhắc thiệt lợi xong không dám tỏ thái độ không vừa ý với Thính Tuyết lâu chủ, nhưng cho dù nói thế nào, xét về bản tính thì y cũng không tỏ thái độ thuận tòng đến vậy!

“Cô không nhìn ra hay sao?” Tiêu Ưc Tình khẽ lắc đầu, đứng trên bậc lầu chống tay nhìn đoàn người nghênh thân đông nghịt, ý nghĩ xa xôi: “Cả một đội ngũ nghênh thân tấp nập thế này... thật là đủ đem lại thể diện cho Thính Tuyết lâu...”

“Ý ông nói...” A Tình kinh ngạc, đột nhiên ngẩng đầu, bên tai bỗng nghe thấy tiếng binh đao!

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt!” Đội nghênh thân bỗng khựng lại, kèn trống, phu kiệu, a hoàn, phù dâu tất thấy đều vứt bỏ khí cụ, không hay lời từ đâu ra những thứ vũ khí sắc bén sáng quắc!

“Lưu Châu!” Cô buột miệng gọi, chỉ nhìn thấy Nam Cung Vô Cấu một nhát xé rách lớp áo cát phục, lộ rõ bộ kinh y bên trong, từ trong ủng rút ra thanh đoản kiếm, nhảy khỏi lưng ngựa, hô lớn: “Mọi người, Thính Tuyết lâu bức ta quá lắm, sự tồn vong của Nam Cung thế gia đều trông cậy vào trận này! Thính Tuyết lâu và chúng ta, một mất một còn!”

Thì ra Nam Cung Vô Cấu lần này khôn khéo, bị dồn vào đường cùng, bèn tiên hạ thủ vi cường ư? Dám công khai đối kháng Thính Tuyết lâu, không những vậy còn phát khởi công kích với tổng bộ ở Lạc Dương, thực là gan to bằng trời.

A Tình mặt mũi biến sắc, không chờ chỉ lệnh của Tiêu Ưc Tình liền vọt qua, ẩn vào đám cây xanh um bên lầu.

“A Tình!” Thính Tuyết lâu chủ kinh ngạc, nhưng lúc này không trông coi cô được, chỉ có thể quay mắt lại nhìn, thần sắc bất động giờ tay lên, phát ra hiệu lệnh: “Ra tay!”

Như là trên trời rơi xuống, không biết ở đâu ra bốn bên Thính Tuyết lâu xông ra hàng loạt những người áo xanh, áo trắng, áo đỏ như các oan linh dàn quân lần vào, lập tức chặn đứng tất cả người của Nam Cung thế gia.

Tiêu Ưc Tình của Thính Tuyết lâu là nhân trung chi long, không thể khi dễ được.

“Tiêu Ưc Tình...” Nam Cung Vô Cấu thấy tình thế chuyển nghịch, sắc mặt bỗng trắng bệch, đột nhiên cười phá lên, “Quả nhiên, ngay từ đầu người đã muốn lấy mạng chúng ta?! Còn nói cái gì mà kết thân... rồi cho bọn tiện nhân này đến ra tay giết ta sao?!”

Y đưa tay vào trong kiêu rắng sức kéo mái tóc dài của tân nương, lôi Ân Lưu Châu ra ngoài, cười lạnh với Tiêu Ưc Tình, “Cô ta là kẻ còn sống sót của Ân gia đúng không? Người tưởng nuôi cô ta sáu năm rồi mới phái ra thì có thể

lừa ta được hay sao? Há không biết ta lần đầu nhìn thấy liền nhận ra rồi!”

Y cười lớn, dí thanh đoản kiếm vào cổ họng Lưu Châu, từng bước thoái lui ra ngoài.

“Tiêu Ưc Tình, người là giống sài lang!” Dường như đã bị dồn vào đường cùng, y mặc kệ tất cả, thét gào xé nát những gì đã qua: “Năm xưa nhằm độc chiếm Ân gia tuyệt kỹ, người lệnh cho bọn ta diệt cả nhà Ân gia, rồi thừa cơ bắt lấy cô ta giữ cho riêng mình... Hôm nay, cô ta không còn giá trị gì nữa, người liền mượn tay cô ta giết ta chứ gì?”

Tân nương bị co kéo thô bạo, mái tóc dài mượt tán loạn, cánh tay khua khoắc vờn ra, trong không trung vô thức nắm bắt, nhưng lại chẳng nắm được vật gì.

Mỗi câu nói rót vào tai như một cơn sấm động, rung chuyển làm thần trí cô hoang mang.

Sao cơ? Năm xưa Nam Cung thế gia đi diệt Long Tuyền Ân gia, chính là phụng lệnh Thính Tuyết lâu sao? Thì ra là thế... thì ra là thế! Thảo nào nàng vừa thoát chết, chưa đầy nửa tháng đã được Thính Tuyết lâu chủ thu nhận, thảo nào giang hồ sau khi nhất thống, tứ đại thế gia chỉ còn nhà Nam Cung dưới sự che chở của Thính Tuyết lâu mà bảo toàn... Thì ra bọn họ đã sớm âm thầm thần phục Thính Tuyết lâu rồi!

Nói như vậy... năm đó Nam Cung Vô Cấu thả nàng đi, cũng là nằm trong kế hoạch cả ư?

Bức ép đến mức nàng phải đi vào đường cùng, rồi về sau rõ ràng công khai nương nhờ Thính Tuyết lâu, cam tâm tình nguyện rèn kiếm cho thù nhân suốt sáu năm liền.

“Giết sạch cả nhà, còn bắt con gái họ rèn kiếm cho nhà người!” Nam Cung Vô Cấu kéo nàng từng bước thoái về sau, lưỡi kiếm vẫn kề sát cổ nàng, cười lớn “Tiêu Ưc Tình, những việc như thế này người làm bao nhiêu lần rồi?

Bọn sài lang cũng không hiểm độc như nhà người! Người sẽ gặp báo ứng...”

Nam Cung Vô Cấu cười lớn bên tai, mang theo nỗi cay đắng tột cùng và bất cần tất cả.

Nàng chỉ còn cảm thấy không thở được nữa, trong tim như có hàng hà sa số đao kiếm đang múa may xung quanh, chém nát phổi ra thành trăm ngàn mảnh.

Đều là giả dối... đều là giả dối cả! Ai ai cũng đang lừa dối nàng. Chút ảm áp ân tình năm xưa là giả, tình nghĩa chủ tớ sáu năm nay cũng là giả dối nốt!

Nàng là cái gì? Chẳng qua chỉ là một con tốt trên bàn cờ, dùng xong thì bị ném đi!

Cổ họng bị ép chặt đến mức thở không ra hơi, mắt nàng đăm lệ, cánh tay ra sức túm chặt vào một chỗ trong không khí một cách vô ích.

Không cam tâm... không cam tâm! Tại sao, tại sao nàng một đời đều bị người này kẻ nọ lợi dụng vậy? Không cam tâm thì cứ thế mà chết đi, cứ thế mà tùy tiện xếp đặt... Giá mà cây trâm vàng vẫn trong tay nàng thì tốt quá...

nếu còn thì tốt lắm sao.

Ít ra, nàng cũng còn ra sức phản kháng tìm lối thoát!

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy bàn tay của Nam Cung Vô Cấu tóm chặt đỉnh đầu nàng bỗng lỏng ra, dường như vừa bị tập kích bất ngờ. Tân nương nhân lúc sơ hở đó mà rắng sức vùng chạy, loạng choạng chạy trốn.

“Lưu Châu, chạy mau!” Trong thình không bỗng có tiếng người khê hô, lời nói giống y hệt với năm xưa.

Vậy mà, nghe được lời nói như vậy, toàn thân nàng lại run lấy bầy, quên cả bỏ chạy, hoang mang đứng khựng lại, ngẩng đầu nhìn bóng người áo hồng vụt qua giữa những bóng áo xanh. Thân pháp nhanh lẹ không kịp suy đoán ấy! Ánh kim loé lên như sao băng trên trời, từ bụi cây bên cạnh bất ngờ bắn vụt ra, trong nháy mắt đã xuyên qua yết hầu tân lang đang đứng đằng sau Lưu Châu !

Chiếc trâm vàng, đúng là chiếc trâm vàng đó !

Nam Cung Vô Cấu hoàn toàn không kịp tránh, đưa tay bịt lấy yết hầu, liêu xiêu ngã vật xuống bởi độc phát tác. Nhưng trước khi ngã xuống, y ráng sức nghiêng người kéo, kéo Lưu Châu vừa mới chạy thoát lại, đoán kiếm bên tay trái vừa lòi từ trong ra, một nhát rạch đứt huyết mạch trên cổ họng nàng!

“Đi cùng với ta đi!” Y cười lớn, giữ chặt bàn tay nàng, dường như bóp vụn xương cốt nàng, “Thật đáng thương... đường đời đã như thế này, nàng sẽ sống tiếp thế nào đây? Hãy đi cùng ta nhé!”

Nhưng độc dịch đến đầu họng liền nhanh chóng tràn lên, y cười chưa hết câu lập tức ngã vật xuống.

“Lưu Châu!” A Tĩnh xuất kích thành công, vẫn không ngờ là lại chậm mất nửa bước. Cô từ trong chỗ nấp vụt ra, vội vàng bò lê trên đất đỡ Lưu Châu dậy, nhìn máu rỉ ra từ trên cổ nàng, bèn đưa tay lên xem xét, trong lòng bỗng thấy lạnh buốt... không thể cứu được nữa rồi.

“Cô... cô nương đã dùng... kim trâm, giết hắn... phải không?” Lưu Châu muốn quay đầu nhìn, nhưng đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa, nàng giẫy giụa, nhìn A Tĩnh, khê hỏi.

Vì huyết mạch và khí quản cùng lúc bị kiếm chém đứt, giọng nói nàng nghẹn ngào sặc trong bong bóng máu, hiểm dị và mơ hồ.

“Đúng.” A Tĩnh gật đầu, nhìn sang Nam Cung Vô Cấu thấy độc đã phát tác gần hết, sắp chết đến nơi, nhân thần bỗng tối sầm lại.

“Hắn chết rồi à?” Hai lông mày Lưu Châu giãn ra thư thái, khuôn mặt không hiểu là thái độ muốn cười hay muốn khóc, kéo tay A Tĩnh, lắp bắp khê nói: “Thế, thế thì tốt... tiểu nữ, tiểu nữ rèn kiếm... cuối cùng cũng không uổng... không uổng.”

Nàng khê lặp lại, giọng nói dần dà ngập đầy trong vũng máu. Ý thức dần dần mất đi, mà bốn bề giết chóc vẫn cứ tiếp tục. Dưới sự cảnh giới phòng bị nghiêm ngặt của Thính Tuyết lâu, nhân mã của Nam Cung gia lập tức bị dồn vào đường cùng, máu bắn lên tung toé như khói lửa chiến trường. Trong thình không, đầu đầu cũng là tiếng thét gào và giết chóc.

Y như giây phút Long Tuyền Ân gia bị diệt môn sáu năm về trước vậy.

A Tĩnh đối với những điều xung quanh tuyệt không lưu tâm, chỉ lặng lẽ ở bên Lưu Châu đang hấp hối. Cô gái sắp chìm vào giấc ngủ ngàn thu, miệng phát ra những thanh âm mập mờ, bám chặt tay cô: “Cây trâm... cây trâm...”

A Tĩnh đi tới, rút phứt cây kim trâm trên cổ họng tân lang đã chết, màu máu thâm đen chảy ròng ròng .

Cô không muốn nhìn khuôn mặt người chết xám xịt, mà nhìn chăm chăm vào hai tay vắt ngang trước ngực, dường như y đã dùng hết chút sức lực cuối cùng nắm chặt lấy cái gì đó... cô đưa tay lấy nó ra, khuôn mặt biến sắc.

“Lưu Châu, cô xem, cô xem...” A Tĩnh ráng sức lay Lưu Châu đang chìm trong hôn mê dậy, đem thứ đồ mà người kia giữ trong lòng đưa lên trước mặt cho cô xem “Cô nhìn này!”

Một mớ tóc xanh... hình như là tóc con gái, tuy thời gian đã làm cho nó khô vàng, nhưng rõ ràng vẫn được bện lại một cách tỉ mỉ tinh xảo, óng ả mềm mại. Ở đuôi tóc có thắt một chiếc lục lạc nhỏ, lục lạc trong cơn gió thoảng hơi máu tanh khê đung đưa, phát ra những âm thanh trong trẻo không gì bằng, y như đôi mắt của đứa bé gái dưới cành hoa năm nào.

Con người A Tĩnh bỗng có một rung động vụt qua: Thì ra, lại là thế này ư?

Thảo nào năm đó, lâu chủ lệnh cho y thả một nam đỉnh của Ân gia đi, thì y lại đi thả một bé gái.

Thảo nào y nói, sáu năm sau lần đầu tiên nhìn thấy liền nhận ra nàng.

Thì ra, cái quân cờ trên bàn cờ năm đó, cũng đã khắc sâu ở bên trong tim của y.

Đôi mắt Lưu Châu từ từ mở ra, nhìn một lúc, thần quang bỗng sáng lên, rồi lại thanh thản khép lại.

A Tĩnh không nói gì thêm nữa, cô vuốt lại mái tóc rối bời của Lưu Châu, gài chiếc trâm vàng lên, rồi nhẹ nhàng đưa tay lau giọt lệ cuối cùng ngưng đọng trên khoé mắt nàng.

Giá như không có giang hồ, giá như không có chuyện các phương tranh giành thế lực, không có những chuyện ân oán một mất một còn, đôi nam nữ thiếu niên tương ngộ dưới cành hoa sáu năm trước, sẽ có một kết thúc tối hậu trọn vẹn đẹp đẽ?

Họ tương ngộ trong mùa xuân Giang Nam tươi đẹp, đáng nhẽ phải tay trong tay cùng nhau trốn thoát, băng qua những hàng dương liễu xanh tươi cùng hoa đào rực rỡ, chiếc lục lạc vàng vang lên trong trẻo, mưa bụi lất phất, cỏ xanh oanh vàng.

Thế mà mọi chuyện chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc.

Giang hồ này cô đơn lạnh lẽo như băng tuyết, mọi thiếu niên vừa lúc chào đời đã trở thành già cả mất rồi.

Những tiếng giết chóc bên tai đã lắng dần, chỉ còn lại một nhóm nhân mã Nam Cung thế gia đang liều mạng huyết chiến. Cô khẽ thở dài: Những người này sao ngốc quá thế... biết rõ theo Nam Cung Vô Cấu đến tổng lâu Thính Tuyết lâu là chín mươi phần không còn đường sống, thế mà vẫn cứ theo thiếu chủ đâm đầu vào chỗ chết.

Sau hôm nay, cục diện võ lâm giang hồ lại một lần nữa đổi khác sao?

Không biết lâu chủ lại vực dậy một con bù nhìn biết nghe lời nào nữa đây?

Đang suy nghĩ mơ hồ, bỗng A Tĩnh cảm thấy từ phía sau có một ánh mắt soi vào lưng, nàng từ từ đứng dậy quay đầu nhìn.

Nam tử áo trắng dựa trên trường kỷ, xa xăm nhìn chăm vào cô, nhãn thần âm u mà bi thương. Tất cả mọi thứ, đều bị thấu tóm chặt trong lòng bàn tay y, chỉ cần trở bàn tay một cái là mưa gió nổi lên. Lang độc, thâm hiểm, không dung tha bất cứ một sự phản kháng nào. Phàm kẻ nào chặn trên con đường của y, đều bị nghiền nát ra như cám.

Ban đầu chính bản thân cô tự nguyện đi theo con người này, chẳng phải vì y gan góc vô song nắm bắt mọi mảnh khoé trên đời hay sao?

Vậy mà, ánh mắt y sao lại bi thương đến vậy?

“Lại là tháng tư... chà chà, duy hữu mẫu đơn chân quốc sắc, hoa khai thời tiết động kinh thành.”

Bóng áo trắng trên lầu cao vụt biến mất, y lặng lẽ tiến tới sau lưng cô, nhìn xác chết bốn bề, mở miệng khẽ than, mang một vẻ thanh thản như không có chuyện gì xảy ra “Nghe nói bên thành Đông Lạc Hà hoa mẫu đơn nở đẹp lắm, hôm nào, chúng ta đi xem nhé.”

Không đợi cô cự tuyệt, y giơ ngón tay làm hiệu, nói: “Chờ lát nữa sai người đem họ hợp táng bên Lạc Hà vậy. Khọt khọt... chết dưới tán mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu lắm đó.”

Thính Tuyết lâu chủ khẽ ho, khoé miệng lộ rõ một nụ cười mỉa mai không màng chuyện sống chết, nhưng ánh mắt lại trái ngược rõ ràng.

Bi thương và vô thức, giống y như một đứa trẻ già trước tuổi.

Bả tửu chúc đông phong (Nâng ly rượu chúc gió đông) Thả cộng tông dung. (Hãy cùng nhau thông thả) Thùy dương tử mạch lạc thành đông. (Thùy dương bờ ruộng tím phía đông Lạc thành)

Tổng thị đương thời huê thủ xứ, du biên phương tòng. (Lúc đó cứ tay nắm tay đi du lãm khắp nơi hoa thơm cỏ lạ)

Tụ tán khổ thông thông, thử hận vô cùng (Tụ rồi tan khổ sở vội vàng, hận này vô cùng)

Kim niên hoa thắng khứ niên hồng (Hoa năm nay đỏ hơn hoa năm trước) Khả tích minh niên hoa cánh hảo, tri dữ thù đồng? (Chỉ tiếc hoa năm sau càng đẹp, biết cùng ai ngắm?)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-9-chu-kiem-su>